

Місто скла. Книга 3

КУПИТИ

Щоб урятувати маму, Клері має вирушити в Місто Скла — давню батьківщину тіньових мисливців. І байдуже, що Закон забороняє входити туди без дозволу, а його порушення карається смертю. Та найгірше, що Джейс, виявляється, зовсім не хоче пускати її в це місце, а Саймона кинули в темницю тіньові мисливці, яких насторожує вампір, що не боїться денного світла.

Намагаючись розкрити родинні таємниці, Клері об'єднується із загадковим тіньовим мисливцем, на ім'я Себастьян. Валентин збирає всі свої сили, щоб раз і назавжди знищити тіньових мисливців, тож їхня єдина надія здолати його — укласти союз зі споконвічними ворогами. Та чи здатні нижньосвітці й нефіліми забути про давню ворожнечу заради спільної мети? А коли Джейс нарешті усвідомить, на що готовий піти заради Клері, чи зможе вона приборкати свої нововіднайдені сили й допомогти Місту Скла, хай чого б це їй коштувало?

Заборонене кохання, смертельні таємниці минулого та протистояння Клері й Джейса з Валентином — про все це читайте на сторінках третьої частини «Знарядь Смерті».

ЧАСТИНА ПЕРША

ЯК ІСКРИ, ЩОБ УГОРУ ЛЕТІТИ

*...бо людина народжується на страждання,
як іскри, щоб угору летіти...*

Йов 5:7

Нарешті після холоду, що стояв минулого тижня, потеплішало. Клері, натягнувши каптур, щоб волосся не падало на обличчя, бігла через Люків курний двір. Хоч яскраво сяяло сонце, та з Іст-Ривер усе одно дув кусючий вітер. Він ніс із собою ледь чутний дух хімікатів разом із бруклінською сумішшю запахів асфальту, бензину та паленого цукру із занедбаного заводу далі по вулиці.

Саймон чекав на неї на ганку, розкинувшись у старому кріслі з продавленими пружинами. На колінах у нього лежала Nintendo DS, яку він завзято штрикав стилусом.

— Є, — сказав він, коли дівчина піднялася східцями, — оце я в Mario Kart шпарю.

Клері стягнула капюшон, змахнула волосся з очей і заходилася шукати ключі в кишені.

— Де ти був? Я тобі цілий ранок намагалася додзвонитися.

Саймон звівся на ноги, запихаючи миготливий прямокутник у сумку.

— В Еріка. На репетиції.

Клері припинила крутити ключем у замку — який, як завжди, заклинило — і подивилася на Саймона:

— На репетиції? То ти й далі...

— Граю в гурті? А чому ні? — запитав він і простягнув до неї руку.
— Дай-но допоможу.

Поки Клері стояла, Саймон хвацько прокрутив ключ, натиснувши якраз стільки, щоо уперта стара пружина в замку піддалася. При цьому він випадково зачепив рукою її руку. Його шкіра була холодна, температури повітря. Клері злегка здригнулася. Лише тиждень тому вони відмовилися від спроби завести романтичні стосунки, а їй уже було ніяково щоразу, як вона з ним бачилася.

— Дякую, — мовила вона й забрала ключ, навіть не глянувши на Саймона.

У вітальні було спекотно. Клері повісила куртку на гачок у передпокої та попрямувала в гостьову кімнату, Саймон - за нею. Насупилася. На ліжку, відкрита, ніби мушля, лежала її валіза, повсюди валялися розкидані одяг і скетчбуки.

— А я думав, ти в Ідріс лише на декілька днів їдеш, - сказав Саймон, розгублено оглядаючи гармидер.

— Так і є, просто не знаю, що із собою взяти. Суконь та спідниць у мене майже нема, але що як там не можна носити штани?

— Чого б це там не можна було носити штани? Це ж інша країна, а не століття.

— Але тіньові мисливці страшенно старомодні, та й Ізабель завжди в сукнях... — Клері, зітхнувши, затнулася. — Не важливо. Це я просто проєктую тривогу за маму на свій гардероб. Змінімо краще тему. Як репетиція? Назву для гурту вже придумали?

— Усе добре, — Саймон усівся на стіл і почав дригати ногами. — Думаємо змінити гасло, аби було щось іронічне. Ну, приміром, так: «Ми бачили мільйон облич і розкачали близько вісімдесяти відсотків з них».

— Ти вже казав Еріку та всім іншим...

— Що я вампір? Ні. Це не те, про що можна невимушено згадати в розмові.

— Можливо, але вони твої друзі й мають знати. До того ж у їхніх очах ти станеш рок-богом, як той вампір Лестер.

— Лестат, — виправив Саймон. — Того вампіра звать Лестатом, і він вигаданий. Та і я чомусь не бачу, щоб ти бігала й усім друзям розповідала, що стала тіньовою мисливицею.

— Яким друзям? Ти мій друг, - Клері плюхнулася на ліжко й глянула на Саймона. — І тобі я сказала, хіба ні?

— Бо вибору не мала, — схиливши голову набік, Саймон пильно поглянув на неї; світло приліжкової лампи відбивалося в його очах, забарвлюючи їх сріблом. — Я сумуватиму, поки тебе не буде.

— Я теж, - відказала Клері, хоча шкіру аж пощипувало від нервового очікування, яке заважало зосередитися.

«Я їду в Ідріс! — співав розум. — Я побачу батьківщину тіньових мисливців, Місто Скла. Я врятую маму».

«І буду з Джейсом».

Саймонові очі зблиснули, мовби він почув її думки, проте його голос звучав так само спокійно:

— Нагадай-но, будь ласка, навіщо тобі їхати в Ідріс? Чому Мадлен та Люк не можуть подбати про все без твоєї участі?

— Закляття, яке ввело маму в цей стан, вона взяла в чаклуна - Рагнора Фелла. Мадлен каже, що доведеться знайти його, якщо хочемо зняти закляття. Проте він не знайомий із Мадлен, тільки з мамою, але Мадлен думає, що мені він повірить, бо я дуже схожа на неї. А Люкові зі мною не можна. Він може поїхати в Ідріс, але в Аліканте без дозволу Клаву — ні, та й вони цього не дозволять. Тільки не кажи йому нічого про це, будь ласка — він і так не дуже радий, що не їде зі мною. Якби вони з Мадлен не були вже знайомі, не думаю, що він відпустив би мене з нею.

— Але ж там будуть і Лайтвуди. І Джейс. Вони тобі допоможуть. Ну, тобто, Джейс обіцяв допомогти, так? Він же не проти, що ти теж там будеш?

— Ну звісно, він мені допоможе, — відповіла Клері. — І, звісно, не заперечує.

Але вона знала, що це — неправда.

Поговоривши з Мадлен у лікарні, Клері одразу ж побігла в Інститут. Першому, раніше навіть за Люка, мамину таємницю вона звірила Джейсу. Але він тільки вирячився на неї, бліднучи дедалі сильніше з кожним її словом, неначе вона розповідала не як зможе врятувати матір, а з якою жорстокістю повільно зціджуватиме з нього кров.

— Нікуди ти не поїдеш, — сказав він, щойно вона договорила. — Навіть якщо доведеться зв'язати тебе й сидіти зверху, допоки вивітряться ці дурущі, ти все одно не поїдеш ні в який Ідріс.

Клері здалося, ніби він дав їй ляпаса. Вона ж бо думала, що він зрадіє. Прибігла в Інститут аж із лікарні, щоб розповісти йому, а він просто стояв і дивився на неї похмурим, як смерть, поглядом.

— Ти ж їдеш.

— Так, ми їдемо, бо мусимо. Клав скликає всіх членів в Ідріс на збори Ради. Голосуватимуть, що робити з Валентином, а оскільки останніми бачили його ми...

Але Клері на те все не зважала:

— То якщо їдете ви, чому мені не можна з вами?

Прямота її питання тільки більше його розізлила:

— Бо для тебе там небезпечно.

Рекомендована література

Місто кісток

Місто Попелу

Клинок асасинки

Сестра ночі. Книга 3.
Сага сестер-відьом

Моє темне бажання.
Дорога темного
принца. Книга 2

Шкіра та Жайвір Limited
edition

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ